

KARŞI KIYI

Karşı kıyıya geçtim şimdi de. Burası oradan ne kadar da farklıydı. Can Dostum da benimle beraber bu manzaranın tadını çıkarıyordu. Kafamı huzurla ondan yana çevirdim. O da bana baktı aynı şekilde. Sonra tekrar karşı kıyıya döndüm. Artık kıyının o tarafını izleyecek, bu tarafında kalacaktık. Öte taraftan buraya hemen hemen hiç bakmazdım bile.

Her neyse orada fazla durmadık, eve döndük. Eve döndüğümüzde yemeğimiz hazırды. Afiyetle onu yemeye koyulduk. Can Dostum'a bundan sonra her sabah kıyıya gitmeyi teklif ettim. O da bunun çok iyi bir fikir olacağını ve bana katılmaktan büyük bir zevk duyacağını söyledi.

Keyifli bir şekilde, yemeğimizi yiğip bitirdik.dah sonra tavla oynadık ve beni biraz da eşimin yardımıyla yendi. Daha sonra akşam üstü diğer arkadaşlarla bir araya gelip hoş beş sohbet ettik. Ne kadar da iyi, cana yakın insanlar. Onlarla muhabbet etmek gerçekten keyifliydi.

Ertesi gün sabah, dediğimiz gibi sabah kıyıya gittik. Bir sonra günde gittik, ondan sonraki günde gittik ve ondan sonraki günde gittik. Her sabah böyle kıyıya gidiyorduk işte. Bazen öğlenleri bile gidiyorduk.

Bir gün yine o sabah yürüyüşlerimizden birinde, yine iki avanak gibi karşı kıyıyı izlerken, arkada bizi izlemekte olan birini farkettim. Can Dostumu da hemen dürterek oraya bakmasını başımla işaret ettim. Addam bize, biz de adama iyice dikkat kesilmiştik. Derken adam bize doğru gelmeye başladı. arkadaşım da ben de şaşakalmıştık. Hareket edemeden öylece orada dona kalmış vaziyette bu tehlikenin çanlarının iyice üzerimize yaklaşmasını izliyorduk. Adam 3-4 metre kadar önümüze gelince durdu. Bizi şöyle bir gövdeden başa süzdü. Sonra bize gülümseyerek;

“Siz iki genç insan ne yapıyorsunuz burada? Hemen hemen kaç sabahtır burada görüyorum sizi” dedi. Can Dostum da ben de söyleyecek bir şey bulamadık. Can Dostum ağzında bir şeyler geveleyerek konuşma çabasına girişti ama beceremedi. Adam bize bakıp hala gülümsüyordu. Ama ben konuşmaya artık kararlıydım;

“Biz her sabah burada, sabah yürüyüşü yapıyoruz ve...” sözüm şaşkınlıkla karışık alaylı bir gülümsemenin altından çıkan bir soruyla kesildi;

“Yürüyüş mü?”.

“Ve karşı kıyıyı izliyoruz. Hepsi bu.” dedim.

“Neyini izliyorsunuz karşı kıyının, anlamadım?” adam bu sefer iyiden iyiye şaşırmişti. Ben ise adete bu soruyu bekliyormuşçasına hemen cevabı verdim;

“Çünkü çok huzur buluyoruz orayı izlerken. Orada anlamadığımız bir huzur var.” Can Dostuma dönerek “Öyle değil mi?” dedim, o da başıyla beni onayladı.

“Anladım.” dedi adam gülümseyerek. Ne anladığını merak edip sordum;

“sizin huzur dediğiniz o şeyin ne olduğunu anladım” dedi.

“Neymiş o bakalım” diye hemen sordum sabırsızlıkla.

“Umut” dedi. “Sizin orada bulunduğunu düşündüğünüz şey.”

“Ne umudu yahu ne umudu? Ne umudu bulmuşuz ki orada?” heyecanımdan biraz sesimi yükseltmişim sanırım.

“Siz orada yaşamayı umut ediyorsunuz. O yüzden bu umut size huzur veriyor.” Can Dostumu göstererek “Bakın o bunun sebebini nasılda anlayıp, gözleri parlayarak bakıyor.” dedi. Can Dostum bu söz üzerine sanki suç işlemiş gibi kafasını öne eğdi ve kıpkırmızı kesildi. Ama adam haklıydı Can Dostumun cidden gözelerinin içi parlamıştı bunları duyunca.

“ İyi de burada yaşamayı biz seçtik. Neden bir daha oraya dönmek isteyelim ki?” diye sorularımı devam ettirdim.

“Nedenini siz daha iyi biliyorsunuz. Buraya geldiniz çünkü başka şansınız yoktu.” Adam bunu söyledikten sonra Can Dostumda ben de artık kıyının büyüsunü kaybettiğini düşündük.

Adamla daha fazla muhattap olmak istemeyerek oradan uzaklaştık.

Can Dostum da ben de artık oraya sanki zorla gidiyormuş gibi hissetmeye başladık. Oraya gittiğimiz sabahlar da seyrekleşmişti ve oraya her gidişimizde ise artık daha az kalıyorduk. Bazı günler bunu düşünerek uyuyamıyordum bile. Adam aslında haklı da sayılırdı. Yani bir bakıma.

Bir gün Can Dostumla yine otururken, konu kıyıya geldi. Ona adamın aslında haklı olduğunu üzümlere belirtmem gerektiğini söyledim ve ekledim;

“... Bak Can Dostum, burası umut orası gerçek. Biz buradayken orayı umut ediyoruz; oradayken ise gerçeği yaşıyoruz. Oradayken burayı, buradayken de orayı umut ediyoruz. Ama burası sadece umut. Buraya gelen gerçeği yaşayamıyor. Oradakiler buraya gelebiliyor ama biz oraya gidemiyoruz. Biz buranın içinde özgürüz ama orada önümüze engeller konuyor. Biz oraya ait olmadık ve olamayacağız da. O yüzden artık oraya gitmemeliyiz biz buraya aidiz ve buradan çıkamayız.”

Can Dostumun başı bu sözlerin ağırlığına yenik düşmüştü ve öne eğilmişti. Ama ben devam ettim;

“Üzülme Can Dostum. Buranın nesi var ki hem? Benim yanımda mutlu değil misin?”

“Mutluyum ama...”

“Aması filan yok. Biz buraya kendimiz geldik kimse bizi zorla filan getirmedi. Tamam mı?”

“tamam”dedi mahsun bir şekilde. Kıyamadım o haline;

“Sen benim en değer verdiğim arkadaşımın Can Dostum.” diyerek sarıldım.

Ertesi gün, yine sahil kenarına gittik ve huzurlu bir şekilde yine karşı kıyıya bakmaya çalıştık. Ama belli bir süre sonra yüzümüz düştü, canımız sıkıldı. Bir an hıçkırıklar duyar gibi oldum. Yanıma bir döndüm ki, Can Dostum ağlıyordu. Ona yaklaşır, sarılıp elimi boynuna doğru uzattım.

“Neyin var Can Dostum? Ne oldu?” diye sordum. Bunu sorarken benim de yaşlarım yuvarlanmıştı. O iyice hıçkırarak ağlamaya başladı. Sesimi çıkarmadım ve sakinleşmesini bekledim.

Bir süre sonra kendine geldi.

“Hadi gidelim.” dedim. Sesini bile çıkarmadan sadece başıyla beni onaylamakla yetindi.

Akşamüstü Can Dostum’u evine uğurladıktan sonra, eşyalarımı topladım ve kıyıya doğru gitti. Orada sandalıyla duran adam, her zamanki gibi yerindeydi. Ona beni karşıya geçirmesi için iyi bir para teklif ettim ve o da hemen kabul etti.

Hemen ertesi sabah ilk iş Can Dostuma mektup yazdım;

“Bu sabah, bu kıyı da uyandım Can Dostum. Bu mektubu alır almaz kıyıya koşacağını da biliyorum. Ben de aynı anda karşı kıyıya da olucam. Buna emin olabilirsiniz.”

Senden habersiz ayrıldığım için beni bağışla. Can Dostum. Bu arada o adamın dediği her şeye katılmıyorum. Evet orada umut var ama burada da yok değil. Artık bir umut var burada da. Ve bence tek gerçekte burası değil; bu iki kıyının arası. Bizim için tek gerçek o iki kıyının arasında bulunan şey. Peki gerçekler umutlara her zaman engel midir Can Dostum?

En son olarak ta şunu biliyorum ki, bizim için hiçbir engel yok. Tek engel, önümüzde bir engel olduğunu düşünmek. Engelli insan yoktur, engellenen insan vardır. Bunu sakın unutma...

Can Dostum’a Sevgilerimle”